

Rep.Nr. 09/125

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHTENTWINTIG MEI
TWEEDUIZEND EN NEGEN

7de KAMER

not. 580, 2 °, Ger. W.

werkloosheidsuitkeringen

tegenspraak

definitief

In de zaak:

V

Stefanus, wonende te

appellant, vertegenwoordigd door meester I. De Jonghe
loco meester B. Biesemans, advocaat te Brussel.

tegen :

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door
meester V. Beckers loco meester R. Swennen, advocaat
te Zellik.

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest
uit:

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de twintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel op 20 maart 2007 en ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 29 maart 2007 overeenkomstig art. 792, tweede lid, Ger. W.;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 13 april 2007;
- de conclusies voor de beide partijen;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 30 april 2009, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft een mondeling advies uitgebracht, waarna de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.
De heer V is op 24 juni 2005 ontslagen door zijn werkgever. Hij diende een opzeg te presteren van 6 maanden, aanvangend op 1 juli 2005. Op 20 oktober 2005 heeft de werkgever de overeenkomst vervroegd beëindigd, met betaling van een verbrekingsvergoeding, die de periode dekte van 20 oktober 2005 tot 31 december 2005. Hij ontving verder, op het ogenblik van zijn uitdiensttreding, het vakantiegeld bij uitdiensttreding

Op 2 januari 2006 heeft hij werkloosheidsuitkeringen aangevraagd.

Bij beslissing van 20 april 2006 heeft de gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening geoordeeld dat de heer V geen aanspraak kon maken op werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 2 tot 11 januari 2006. De gewestelijk directeur was van oordeel dat vooraleer de heer V aanspraak kon maken op werkloosheidsuitkeringen, de dagen overeenstemmend met het vakantiegeld bij uitdiensttreding, dienden aangerekend te worden

2.
Op 22 juni 2006 heeft de heer V beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Arbeidsrechtbank te Brussel. Bij vonnis van 20 maart 2007, dat ter kennis gebracht werd op 29 maart 2007 heeft de Arbeidsrechtbank het beroep als ongegrond afgewezen en heeft zij de bestreden beslissing bevestigd.

3.

Bij verzoekschrift van 13 april 2007 heeft de heer V tegen deze beslissing beroep aangetekend.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het vonnis en is aldus tijdig.

III. BEOORDELING.

1.

De heer V is van oordeel dat de bestreden beslissing en het vonnis van de eerste rechter niet in overeenstemming te brengen zijn met de artikelen 66 en 67 van het Koninklijk Besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers. Volgens de heer V dient immers de vakantie opgenomen te worden, en het vakantiegeld uitbetaald te worden, uiterlijk 12 maanden na het einde van het vakantiedienstjaar. Aldus zou het onmogelijk zijn het vakantiegeld, dat betrekking had op de prestaties van het jaar 2004, aan te rekenen op een periode in het jaar 2006.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening verwijst naar de bepalingen van artikel 44 en 46 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna genoemd werkloosheidsbesluit) en het Ministerieel Besluit van 26 november 1991, waaruit volgens hem volgt dat de dagen gedekt door de verbrekingsvergoeding enerzijds en door het vakantiegeld anderzijds, afzonderlijk moet worden uitgeput met als gevolg dat de werkloze geen uitkeringen kan ontvangen voor de dagen waarvoor een verbrekingsvergoeding werd betaald, verlengd met de dagen die gedekt zijn door vakantiegeld.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening verwijst naar de recente rechtspraak ter zake van verschillende Arbeidshoven (Arbh. Antwerpen 13 september 2007, *JTT* 2008, 88; Arbh. Gent 7 februari 2008, Arbh. Brussel 10 april 2008, zevende kamer, AR nr. 49.871 inzake RVA t./ D).

2.

Om werkloosheidsuitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze zonder arbeid en zonder loon zijn wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil (artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering – hierna genoemd werkloosheidsbesluit).

Artikel 46 van het werkloosheidsbesluit bepaalt dan verder in zijn § 1:

“ Wordt voor de toepassing van artikel 44 inzonderheid als loon beschouwd:

...

3° het vakantiegeld

...

5° de vergoeding waarop de werknemer aanspraak kan maken uit hoofde van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, met uitzondering van de vergoeding wegens morele schade en de vergoeding die toegekend wordt ter aanvulling van de werkloosheidsuitkering.

...

De Minister kan na advies van het beheerscomité bepalen:

1° het tijdstip waarop de werkloze de dagen gedekt door vakantiegeld of door de bezoldiging bedoeld in het eerste lid, 3° en 4° moet uitputten alsmede de wijze waarop het aantal dagen dat door deze bezoldiging gedekt is wordt berekend”.

In uitvoering van dit laatste lid bepaalt het Ministerieel Besluit van 26 november 1991, artikel 20, 1° het volgende:

“ Artikel 20 De werkloze moet de dagen die gedekt zijn door vakantiegeld ten laatste uitputten in de maand december van het jaar dat volgt op het vakantiedienstjaar.

De door vakantiegeld gedekte dagen mogen niet uitgeput worden tijdens periodes van volledige werkloosheid die niet vergoedbaar zijn in toepassing van artikel 46 van het Koninklijk Besluit ingevolge het ontvangen van een vergoeding wegens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst...”.

3.

Uit deze bepalingen volgt dat alleszins zowel het vakantiegeld als de verbrekingsvergoeding loon vormen voor de toepassing van art. 44 van het werkloosheidsbesluit, zodat de werkloze geen werkloosheidsuitkeringen kan ontvangen voor de periodes waarop dit loon betrekking heeft. (cfr. Arbh. Brussel 10 april 2008, geciteerd)

Overeenkomstig artikel 39 van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten, is de partij die een overeenkomst van onbepaalde duur beëindigt zonder dringende reden of zonder inachtneming van de opzeggingstermijn, ertoe gehouden de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het lopend loon dat overeenstemt met de duur van de opzeggingstermijn.

Indien vaststaat dat deze vergoeding onmiddellijk verschuldigd is bij de verbreking van de arbeidsovereenkomst, dan blijkt uit deze bepaling nochtans niet, net zo min als uit enige andere wettelijke bepaling, dat

de verbrekingsvergoeding noodzakelijk het loon dekt voor een periode die onmiddellijk aansluit op de verbreking van de overeenkomst.

De toepassing van het cumulatieverbod, ingesteld door art 46 van het werkloosheidsbesluit, houdt dan ook in dat, wanneer er voor de periode die normaal gedekt wordt door de verbrekingsvergoeding, een vakantiegeld verschuldigd is (dat niet mag gecumuleerd worden met de werkloosheidsvergoeding, dat ook niet mag aangerekend worden op de periode gedekt door de verbrekingsvergoeding en moet aangerekend worden uiterlijk op 31 december van het kalenderjaar), de verbrekingsvergoeding moet geacht worden een periode te dekken die zich uitstrekt tot op het ogenblik dat zowel de aanrekening van het vakantiegeld als van de verbrekingsvergoeding beide gerealiseerd zijn.

De bestreden beslissing van de gewestelijke directeur was dan ook op die basis gerechtvaardigd.

4.

De door de heer V ingeroepen bepalingen uit de wetgeving met betrekking tot de jaarlijkse vakantie kunnen niet tot gevolg hebben dat zij de toepassing van de specifieke bepalingen van de werkloosheidsreglementering ongedaan maken. Zij hebben enkel betrekking op de situatie wanneer de arbeidsovereenkomst nog lopende is, vermits bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst het vakantiegeld onmiddellijk dient uitbetaald worden.

5.

Het bestreden vonnis dient dan ook bevestigd te worden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Gehoord in zijn eensluidend mondeling advies, de heer J.J. André, advocaat-generaal, waarop partijen niet repliceren;

Rechtsprekende op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt overeenkomstig artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer V op 145,48 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel
en ondertekend door :

F. Kenis,

raadsheer, voorzitter;

S. Alaerts,

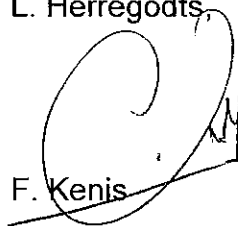
raadsheer in sociale zaken,
als werkgever;

J.-P. Van Coningsloo

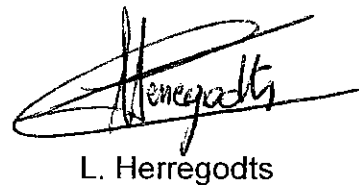
raadsheer in sociale zaken,
als werknemer-arbeider;

L. Herregodts,

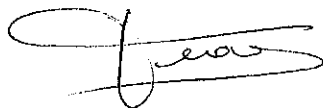
griffier.

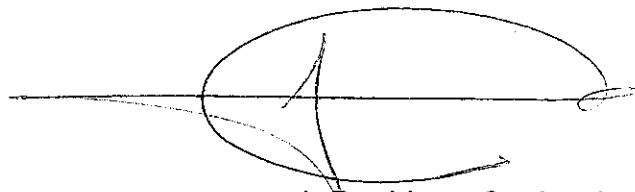
F. Kenis

L. Herregodts

S. Alaerts

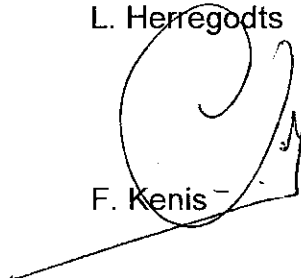
J.-P. Van Coningsloo

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zevende kamer
van het arbeidshof te Brussel op achtentwintig mei tweeduizend en
negen door :

F. Kenis,

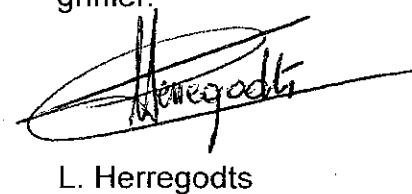
raadsheer,

Bijgestaan door
L. Herregodts

F. Kenis

griffier.

L. Herregodts